

**ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΦΕΣΕΩΝ**

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
Ακριβές ηλεκτρονικό
αντίγραφο, το οποίο
θεωρήθηκε για τη
νόμιμη απούλωση σημένη
σήμανση και έκδοσή
του, με προργμένη
ηλεκτρονική υπογραφή.
Αθήνα, 2022.03.28
12:47:22 BST O/H
Γραμματέας

Αριθμός Απόφασης
2975/2022

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από το Δικαστή Κωνσταντίνο Πάνορ, Πρόεδρο Πρωτοδικών, τον οποίο δρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου και από το Γραμματέα Τριανταφύλλου Ολύμπιο.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις 12 Νοεμβρίου 2021, για να δικάσει, την από 28-1-2019 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης στη γραμματεία του Ειρηνοδικείου Αθηνών ΓΑΚ 7669/2019 και ΕΑΚ 324/2019 και στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου ΓΑΚ 9611/31-1-2019 και ΕΑΚ 511/2019 έφεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ: Το Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου με την επωνυμία «ΤΑΜΕΙΟ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΩΝ», το οποίο εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο παραστάθηκε στο Δικαστήριο, δια της πληρεξουσίας του δικηγόρου

δικηγόρο του δικηγορικού συλλόγου Αθηνών (Α.Μ. ΔΣΑ)
η οποία κατέθεσε προτάσεις.

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ: 1)

ο οποίος παραστάθηκε στο
Δικαστήριο, δια της πληρεξουσίας δικηγόρου του Αρετής Περδικομάτη,

24 σελίδα της υπ' αριθμ. 2975 της 2022 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Εφέσεις)

δικηγόρο του δικηγορικού συλλόγου Αθηνών (Α.Μ. ΔΣΑ 033065) η οποία κατέθεσε προτάσεις, 2) Της Ανώνυμης Τραπεζικής Εταιρίας με την επωνυμία «Τράπεζα Eurobank Ergasias Ανώνυμη Εταιρεία (Τράπεζα Γιούρομπανκ Εργαζίας Ανώνυμη Εταιρεία) που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Όθωνος 8 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν παραστάθηκε στο Δικαστήριο, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, 3) η ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Λιόλου 86 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν παραστάθηκε στο Δικαστήριο, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, 4) Της Ανώνυμης Τραπεζικής Εταιρείας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΕ», που εδρεύει στην Αθήνα, Λεωφόρος Αλεξάνδρας 170 και εκπροσωπείται νόμιμα, υπό την ιδιότητα της ως ειδικής διαδόχου της τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΥΠΡΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΤΑΙΡΙΑ ΛΙΜΠΤΕΔ», με έδρα τη Λευκωσία Κύπρου, Στασινού 51 Στρόβολος, η οποία δεν παραστάθηκε στο Δικαστήριο, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο και 5) Της υπό ειδική εκκαθάριση τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΕ», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Ομήρου 22 και εκπροσωπείται νόμιμα από την ειδική εκκαθαρίστρια της εταιρεία με την επωνυμία «PQH Ενιαία Ειδική Εκκαθαριστική Ανώνυμη Ειδικός Εκκαθαριστής Πιστωτικών Ιδρυμάτων» και τον διακριτικό τίτλο «PQH Ενιαία Ειδική Εκκαθάριση Α.Ε.», που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής, επί των οδών Γραβιάς αρ. 3 και Γρανικού και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν παραστάθηκε στο Δικαστήριο, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο.

Ο 1^ο των εφεσιβλήτων, ζήτησε να γίνει δεκτή η από 8-3-2013 και με αριθμό εκθ. καταθ. 1/2013 αίτησή του ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την υπ' αριθμ. 8601/2018 οριστική απόφασή του, δέχτηκε εν μέρει την αίτηση. Κατά της ως άνω απόφασης, το 5^ο των καθ' ων η αίτηση και ήδη εκκαλόν, άσκησε την από 28-1-2019 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης στη γραμματεία του Ειρηνοδικείου Αθηνών ΓΑΚ /2019 και ΕΑΚ /2019 και στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου

ΓΑΚ 9611/31-1-2019 και ΕΑΚ 511/2019 έφεση, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και εγγράφηκε στο πινάκιο.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις με αριθμό 6003/19-2-2019, 5991/19-2-2019, 5980/18-2-2019 και 6017/20-2-2019 εκθέσεις επίδοσης της δικαστικής επιμελητρίας του Εφετείου Αθηνών Καραμπουρνιώτη Δέσποινα, που προσκομίζει και επικαλείται το εκκαλόν, προκύπτει ότι αντίγραφο της υπό κρίση έφεσης, με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση, για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, επιδόθηκε στους 2^η, 3^η, 4^η και 5^η των εφεσιβλήτων. Κατά την ανωτέρω δικάσιμο, οι ανωτέρω εφεσιβλήτοι, δεν εμφανίσθηκαν κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από τη σειρά του πινακίου, οπότε πρέπει να δικασθούν ερήμην, η συζήτηση δε να προχωρήσει σαν να είχαν εμφανιστεί (άρθ. 754 παρ.2 Κ.Πολ.Δ.).

Η υπό κρίση έφεση κατά της υπ' αριθμ. 6878601/2018 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε ερήμην του 4^{ου} και 5^{ου} των εφεσιβλήτων και αντιμωλία όλων των λοιπών διαδίκων, κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας (άρθρο 3 του ν. 3869/2010 «Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων»), ασκήθηκε νομότυπα με την κατάθεση δικογράφου στη γραμματεία του Δικαστηρίου που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση (άρθ. 495 παρ. 1, 511, 513 παρ. 1 περ. β' 516, 741 Κ.Πολ.Δ.) και εμπρόθεσμα, εφόσον η απόφαση δημοσιεύτηκε την 17-12-2018, επιδόθηκε δε στο εκκαλόν, την 28-12-2018, η δε έφεση, κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου που εξέδωσε την απόφαση την 28-1-2019, ήτοι η έφεση ασκήθηκε εντός της προθεσμίας που προβλέπεται από το νόμο (άρθ. 499, 518 παρ. 1 και 2, 741 Κ.Πολ.Δ.). Επομένως, η έφεση πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της (άρθ. 533 παρ. 1, 741 Κ.Πολ.Δ.).

Ο 1^{ος} των εφεσιβλήτων, με την από 8-3-2013 (/2013) αίτησή του, επικαλούμενος έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιτρόθεσμων χρηματικών οφειλών του, που αναφέρονταν στην περιεχόμενη στην αίτηση του αναλυτική κατάσταση, ζητούσε τη ρύθμιση των χρεών του, σύμφωνα με το σχέδιο διευθέτησης που είχε υποβάλλει και αφού ληφθεί υπόψη η περιουσιακή και οικογενειακή του κατάσταση την οποία εξέθετε αναλυτικά και την εξαίρεση της κύριας κατοικίας του από την εκποίηση. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλούμενη απόφαση του, δέχτηκε εν μέρει την αίτηση, ρύθμισε τα χρέη του αιτούντος, ορίζοντας μηνιαίες επί πενταετία καταβολές από τον αιτούντα προς τους πιστωτές του στο ποσό των 150 ευρώ, καταβαλλόμενο συμμέτρως όπως ειδικότερα ανέφερε, ήρε την παρακράτηση από την κύρια σύνταξη του αιτούντος υπέρ του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων, διέτασσε την εντός είκοσι (20) μηνών από τη δημοσίευση της αποφάσεως πώληση με ελεύθερη εκποίηση των ακινήτων του αιτούντος, που βρίσκονται στο Νομό Λευκάδος, όπως περιγράφονταν και με ελάχιστο τίμημα για καθένα το οποίο καθόριζε και εξαίρεσε από την εκποίηση το ακίνητο του αιτούντος που βρίσκεται στην οδό Ιωνος 15, στην Ηλιούπολη Αττικής ως κύρια κατοικία αυτού, με την υποχρέωση να καταβάλλει ο αιτών το ποσό των 202,34 ευρώ μηνιαίως, σε 240 συνολικά μηνιαίες δόσεις, με έναρξη καταβολής μετά την παρέλευση πενταετίας από τη δημοσίευση της απόφασης, από τις οποίες καταβολές, θα ικανοποιηθεί προνομιακώς η απαίτηση της πρώτης των καθ' ων (2^η των εφεσιβλήτων) για την εξασφάλιση της οποίας έχει εγγραφεί προσημείωση υποθήκης επί του ανωτέρω ακινήτου. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται τώρα το εκκαλόν, με τους λόγους που διαλαμβάνονται στο δικόγραφο της έφεσης και οι οποίοι ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση ώστε να απορριφθεί στο σύνολό της η αίτηση.

Με τον πρώτο λόγο έφεσης, το εκκαλόν ισχυρίζεται ότι η εκκαλουμένη εντελώς εσφαλμένα και στερούμενη παντελώς αιτιολογίας οδηγήθηκε σε αποδοχή της κρινομένης αιτήσεως, θεωρώντας ότι συντρέχουν

Σ
Γ

στο πρόσωπο του αιτούντος οι προϋποθέσεις του Ν. 3869/2010 και ειδικότερα το στοιχείο της μόνιμης αδυναμίας πληρωμής, δηλαδή η έλλειψη της απαιτούμενης ρευστότητας σε σχέση με τις οφειλές του. Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του εκκαλούντος, ο αιτών είχε τη δυνατότητα εξυπηρέτησης των οφειλών του και μπορούσε να τις εξοφλήσει και με τα εισοδήματά του αλλά και με τη ρευστοποίηση της περιουσίας του, καθώς δεν επιβαρύνεται με έξοδα ενοικίου και οι οικογενειακές του δαπάνες ανέρχονται στο ποσό των 800 ευρώ μηνιαίως, τη στιγμή που το μηνιαίο οικογενειακό του εισόδημα ανέρχεται στο ποσό των 1200 ευρώ, επομένως μπορούσε το υπόλοιπο ποσό των 400 ευρώ να το διαθέσει προς ικανοποίηση των πιστωτών του, αντιθέτως όμως η εκκαλουμένη όριση στον αιτούντα να καταβάλλει μόνο το ποσό των 150 ευρώ μηνιαίως επί 5 έτη.

Με τη διάταξη του άρθρου 534 Κ.Πολ.Δ. παρέχεται η δυνατότητα στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο, εάν η πρωτόδικη απόφαση δεν έχει αιτιολογίες ή έχει εσφαλμένες, να παραθέσει τις αιτιολογίες που στηρίζουν το διατακτικό ή τις ορθές αιτιολογίες σε αντικατάσταση των εσφαλμένων της πρωτόδικης απόφασης, διότι το ουσιώδες της απόφασης είναι το διατακτικό και δχι οι αιτιολογίες αυτής. Εάν, συνεπώς, η απόφαση προσβάλλεται για άλλο λόγο και το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο διαπιστώσει ότι το διατακτικό είναι φρό, αλλά αιτιολογίες δεν υπάρχουν ή οι υφιστάμενες είναι εσφαλμένες ή ελλιπείς, παραθέτει τις αιτιολογίες ή αντικαθιστά τις εσφαλμένες ή τις συμπληρώνει και απορρίπτει την έφεση. Το Δικαστήριο έχει εξουσία όχι μόνο να αιτιολογήσει διαφορετικά τη λύση του ίδιου ζητήματος, αλλά και να δεχθεί άλλο λόγο που απολήγει στο ίδιο αποτέλεσμα. Η αντικατάσταση, ωστόσο, των αιτιολογιών, εν' όψει του ότι πρέπει να τείνουν στο ίδιο αποτέλεσμα, είναι επιτρεπτή εάν με αυτές δεν επέρχεται μεταβολή στο αντικείμενο του δεδικασμένου της προσβαλλομένης απόφασης, είτε κατ' είδος, είτε κατ' έκταση, καθόσον η ποιοτική ή ποσοτική διαφοροποίηση του δεδικασμένου αποκλείει την αντικατάσταση των αιτιολογιών και απαιτεί εξαφάνιση της εκκαλουμένης απόφασης για την οριοθέτηση του δεδικασμένου (Α.Π. 298/2010 Νο.Β. 2011.979, Εφ.Αθ. 3651/2013 Νο.Β. 2014.902, Εφ.Δυτ.Μακ. 47/2006 Αρμ.

2006.1469, B. Βαθρακοκούλη, Η έφεση έκδ. 2015, σελ. 584-590). Επίσης μεταξύ των προϋποθέσεων που θέτει το άρθρο 1 παρ. 1 του Ν 3869/2010, ώστε ένα φυσικό πρόσωπο να μπορεί να υπαχθεί στη ρύθμιση του παραπάνω Νόμου, είναι και η μόνιμη αδυναμία πληρωμών. Η προϋπόθεση αυτή αποτελείται από δύο στοιχεία, την αδυναμία πληρωμών και τη μονιμότητα αυτής. Η αδυναμία πληρωμών σημαίνει ότι εξωτερικεύεται η ανικανότητα του οφειλέτη να εξοφλήσει τους πιστωτές του. Πρόκειται, δηλαδή, για έλλειψη ρευστότητας ή ανεπάρκεια αυτής, τόσο από τα ίδια μέσα του οφειλέτη, όσο και από τα μέσα ρευστότητας τρίτων (χρηματοδοτών). Η ύπαρξη περιουσιακών στοιχείων ρευστοποιήσιμων, ικανών ακόμα και να οδηγήσουν σε πλήρη ικανοποίηση των πιστωτών, δεν είναι σε θέση να ανατρέψει τον χαρακτηρισμό της μόνιμης αδυναμίας πληρωμών. Σημασία έχει μόνο η ρευστότητα προς ικανοποίηση των απαιτήσεων των πιστωτών. Το δεύτερο στοιχείο της οικονομικής κατάστασης του οφειλέτη αφορά στη μονιμότητα της αδυναμίας πληρωμών. Η πρόσκαιρη οικονομική στενότητα, η παροδική/περιοδική αδυναμία πληρωμών, κάποιες μεταβατικές καταστάσεις, ακόμα και η απλή δυστροπία, δεν οδηγούν σε μόνιμη αδυναμία πληρωμών. Γι' αυτό και δεν αρκεί η επαπειλούμενη αδυναμία πληρωμών προκειμένου να ενταχθεί ο οφειλέτης στη διαδικασία του Ν 3869/2010. Δεν υπάρχει χρονικό όριο για τη μονιμότητα, αλλά, κατά την κρίση του δικαστή και τα δικαστικά τεκμήρια, μπορεί να γίνει αντιληπτό πότε η αδυναμία αυτή είναι μόνιμη. Τέτοια μονιμότητα προκύπτει, πάντως, στην περίπτωση κατά την οποία ο οφειλέτης δεν δύναται να παρακολουθήσει το ληξιπρόθεσμό των χρεών του και να προβεί στη σχετικώς άμεση ικανοποίησή τους. Κατ' ουσία, η ανεργία του οφειλέτη ή η μείωση των εισοδημάτων, κατά τρόπο που δεν διαφαίνεται να αναστρέφεται συντόμως, αποτελούν στοιχείο μονιμότητας. Εν γένει, είναι μόνιμη η οικονομική κατάσταση του οφειλέτη, αν είναι στάσιμη και δεν βελτιώνεται ή δεν αναμένεται να βελτιωθεί, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, προς διευκόλυνση της ροής χρημάτων και ικανοποίηση των πιστωτών και προς κάλυψη των βιοτικών του αναγκών. Είναι ένδειξη μονιμότητας αδυναμίας πληρωμών η στασιμότητα ή η μείωση των εισοδημάτων του οφειλέτη και η απουσία προσδοκίας αύξησης των

εισοδημάτων του στο μέλλον. Σημειωτέον ότι, η υπερχρέωση δεν ταυτίζεται με την έννοια της αδυναμίας πληρωμών, με αποτέλεσμα όποιος είναι υπερχρεωμένος να μην αντιμετωπίζεται αυτοδικαίως και ως πρόσωπο σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών. Σημασία έχει η αδυναμία του προσώπου να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των δανειστών του και όχι η υπερχρέωσή του. Αυτό οφείλεται, άλλωστε και στο γεγονός ότι το υπερχρεωμένο φυσικό πρόσωπο μπορεί σε κάποιες περιπτώσεις να δύναται να ικανοποιεί τις υποχρεώσεις του προς τρίτους και έτσι να αποκλείεται η αδυναμία πληρωμών. Και αντιστρόφως, κάποιο πρόσωπο βρίσκεται σε αδυναμία πληρωμών και δικαιούται να υπαχθεί στον νόμο, καθόσον δεν δύναται να ικανοποιήσει τους δανειστές του, ακόμα και στην περίπτωση κατά την οποία δεν είναι υπερχρεωμένος. Αποτέλεσμα των παραπάνω είναι ότι ο οφειλέτης μπορεί να βρίσκεται σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμών, ακόμη και ότι οφείλει συνολικώς μικρά ποσά ή οφείλει μόνο μία απαίτηση (Μ.Π.Λαμ. 101/2015, Μ.Π.Καβ. 194/2015, Μ.Π.Κορ. 187/2014, Μ.Π.Θεσ 402/2014 ΝΟΜΟΣ, βλ. αναλυτικά Κλ. Ρούσσος, Υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα - Δομή και λειτουργίας Ν. 3869/2010 Νομική Βιβλιοθήκη υπό II 2 β' περί της απαιτούμενης σχέσεως οφειλών και ρευστότητας). Περαιτέρω από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1 και 4 παρ.1 του ν. 3869/2010, σαφώς προκύπτει ότι για το ορισμένο της αίτησης ρύθμισης οφειλών υπερχρεωμένου φυσικού προσώπου ο αιτών - οφειλέτης πρέπει να εκθέτει σε αυτή ότι είναι φυσικό πρόσωπο στερούμενο πτωχευτικής ικανότητας, ότι έχει ληξιπρόθεσμα χρέη προς τρίτους τα οποία υπάγονται στις ρυθμίσεις του νόμου, ότι περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρεών του χωρίς δόλο, ότι απέτυχε η προσπάθεια εξωδικαστικού συμβιβασμού με τους πιστωτές του, να εκθέτει επίσης ποιοι είναι οι πιστωτές του με πλήρη στοιχεία και ποιες είναι οι απαιτήσεις τους κατά κεφάλαιο τόκους και έξοδα, να περιγράφει την οικογενειακή του κατάσταση (έγγαμος, άγαμος, διαζευγμένος, αν έχει προστατευόμενα μέλη τα οποία υποχρεούνται εκ του νόμου να διατρέφει), τα από οποιαδήποτε πηγή εισοδήματα του ίδιου και της συζύγου του, κατά τον κρίσιμο χρόνο υποβολής της αίτησης, καθόσον το ύψος αυτών μπορεί να

μεταβληθεί είτε κατά το χρόνο συζήτησης αυτής, οπότε η ρύθμιση θα γίνει με βάση τα εισοδήματα που θα προκύψουν από τις αποδείξεις, είτε μετά την έκδοση απόφασης, οπότε αν ο αιτών οφειλέτης δεν δηλώσει τη μεταβολή αυτή, όπως υποχρεούται, κινδυνεύει να εκπέσει της ρύθμισης, εφόσον αποδειχθεί βάσιμη τυχούσα αίτηση έκπτωσης εκ μέρους οποιασδήποτε των μετεχουσών στη δίκη πιστωτριών, τα περιουσιακά του στοιχεία (κρίσιμα εφόσον του αποφέρουν εισοδήματα αλλά, και, σε αρνητική περίπτωση, για τη διερεύνηση δυνατότητας εκποίησης τους), μη υποχρεούμενος περαιτέρω να περιγράψει τα περιουσιακά στοιχεία της συζύγου του, τα οποία αποτελούν ξένη περιουσία και δεν είναι υπέγγυα στους πιστωτές του. Τέλος, θα πρέπει να περιλάβει στην αίτηση του συφέρεις και ορισμένο σχέδιο διευθέτησης των οφειλών του, περιέχον ρυθμίσεις για όλους τους πιστωτές και τις απαιτήσεις τους, αίτημα δικαστικής ρύθμισης των οφειλών του, επί αποτυχίας δικαστικού συμβιβασμού και διάσωσης (εξαίρεσης από την εκποίηση) της κύριας κατοικίας του. Πλέον των ανωτέρω ουδέν έτερο στοιχείο απαιτείται για την πληρότητα της αίτησης και ιδίως δεν απαιτείται η αναφορά των εισοδημάτων του αιτούντος οφειλέτη κατά το χρόνο ανάληψης των εισαγόμενων προς ρύθμιση χρεών του, τα οποία άλλωστε έκαστος οφειλέτης καθιστά γνωστά στους πιστωτές του, προσκομίζοντας δημόσια έγγραφα προς απόδειξη τους, κατά το χρόνο σύναψης των σχετικών δανειακών συμβάσεων, οπότε είναι προαπαιτούμενος ο έλεγχος της πιστοληπτικής του ικανότητας, ιδίως εφόσον κατά κύριο λόγο οι εν λόγω πιστωτές είναι χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, δεν απαιτείται η αναφορά των βιοτικών αναγκών του οφειλέτη (ιδίως στην περίπτωση που δεν συντρέχουν λόγοι αυξημένων εξόδων διαβίωσης εξαιτίας ασθενειών και εξαιτίας αυτών ιατρικών δαπανών που δεν καλύπτονται από ασφαλιστικούς οργανισμούς) αφού από την περιγραφή της οικογενειακής του κατάστασης δύναται να εκτιμηθεί το ύψος αυτών. Περαιτέρω, δεν απαιτείται η παράθεση περιστατικών εξαιτίας των οποίων ο οφειλέτης περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία εξόφλησης των ληξιπρόθεσμων οφειλών του, καθόσον αρκεί η αναφορά ότι περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής χωρίς δόλο. Η συνδρομή η μη των ως άνω (μόνιμης αδυναμίας και έλλειψη δόλου) είναι ζήτημα απόδειξης, του μεν

Δ Σ

οφειλέτη φέροντος το σχετικό βάρος, οσάκις παραστεί ανάγκη προς τούτο, ήτοι, επί σχετικής αμφισβήτησης από οποιονδήποτε, μετέχοντα στη διαδικασία της ρύθμισης πιστωτή, να αποδείξει ότι κατά τον κρίσιμο χρόνο η σχέση της ρευστότητας του προς τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του, είναι αρνητική, με την έννοια ότι η ρευστότητα του δεν του επιτρέπει να ανταποκριθεί στον κύριο δύκο των οφειλών του (βλ. αναλυτικά Κλ. Ρούσσος, Υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα - Δομή και λειτουργίας Ν. 3869/2010 Νομική Βιβλιοθήκη υπό II 2 β' περί της απαιτούμενης σχέσεως οφειλών και ρευστότητας).

Από την επανεκτίμηση όλων ανεξαιρέτως των εγγράφων που προσκομίστηκαν μετ' επικλήσεως από τους διαδίκους, σε πρώτο αλλά και δεύτερο βαθμό, την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα του αιτούντος ο οποίος εξετάστηκε στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου και περιλαμβάνεται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο αιτών – 1^{ος} εφεσίβλητος είναι σήμερα 58 ετών (κατά το χρόνο κατάθεσης της αίτησης ήταν ετών), είναι έγγαμος με την γάμο τους έχουν αποκτήσει δύο τέκνα, ενήλικα πλέον σήμερα, την Μαριάννα ηλικίας ετών και τον Ιωάννη ηλικίας ετών. Ο αιτών αρχικά απασχολείτο από το 1991 ως δημόσιος υπάλληλος και ειδικότερα ως

(), με μισθό που ανερχόταν σε 1056,47 ευρώ, εκ των οποίων γινόταν παρακράτηση 138,36 ευρώ και 166,24 ευρώ, υπέρ του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου και του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων αντίστοιχα, προς εξυπηρέτηση δόσεων δανείων, που του είχαν χορηγήσει οι ως άνω πιστωτές. Ο αιτών – εφεσίβλητος, αποστρατεύτηκε στις 19-6-2014 με το βαθμό του

αφού κρίθηκε ανίκανος λόγω αναπηρίας, που εκτιμήθηκε σε ποσοστό 67% εφ' όρου ζωής, καθώς κρίθηκε ότι πάσχει από

υπό φαρμακευτική αγωγή με ανεπαρκώς ελεγχόμενες κλινικές εκδηλώσεις, ενώ από της 4-10-2014 ελάμβανε σύνταξη (τεύρια και επικουρική) που ανερχόταν μηνιαίως σε 1.167,33 ευρώ, ενώ σήμερα τη σύνταξή του ανέρχεται στο ποσό των 1065,40 ευρώ (καθαρά) όπως προκύπτει από το με ημερομηνία Οκτώβριος 2021 ενημερωτικό σημείωμα σύνταξης. Η σύζυγος του

αιτούντος, είχε εργασθεί προ του 2012 περιστασιακά με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, ενώ από το 2014 έως σήμερα τυγχάνει άνεργη (βλ. σχετική βεβαίωση από τον ΟΑΕΔ). Όπως προκύπτει από τα εκκαθαριστικά σημειώματα, τα εισοδήματα τους (αιτών και η σύζυγός του) ανέρχονται: το έτος 2020 στο ποσό των 16.31,16 ευρώ και 2.407,83 ευρώ, το 2019 στο ποσό των 16.695,82 ευρώ και 1.483,41 ευρώ, το 2018 στο ποσό των 17.090,85 ευρώ και 0 ευρώ, το 2017 στο ποσό των 17.161,34 ευρώ και 0,91 ευρώ, το 2016 στο ποσό των 17.426,38 ευρώ και 0 ευρώ, το 2015 στο ποσό των 16.724,68 ευρώ και 0 ευρώ, το 2014 στο ποσό των 17.129,12 ευρώ και 6.448,58 ευρώ, το 2013 στο ποσό των 20.917,27 ευρώ και 0 ευρώ, το 2012 στο ποσό των 21.390,88 ευρώ και 4.390,76 ευρώ, το 2011 στο ποσό των 23.630,47 ευρώ και 0 ευρώ, το 2010 στο ποσό των 27.543,76 ευρώ και 6.004,55 ευρώ, το 2009 στο ποσό των 25.977,43 ευρώ και 4.164,62 ευρώ, το 2008 στο ποσό των 22.412,63 ευρώ και το 2007 στο ποσό των 3.188,93 ευρώ. Ο αιτών – εφεσίβλητος, είναι αποκλειστικός κύριος διαμερίσματος ισογείου 89,93 τ.μ. που βρίσκεται στην οδό στην Αττικής, το οποίο έχει παραχωρήσει στη μητέρα του άνευ ανταλλάγματος, προκειμένου να κατοικεί σε αυτό και το οποίο απέκτησε με το υπ' αρ. 1122/15-4-2008 συμβόλαιο γονικής παροχής οριζόντιας ιδιοκτησίας της συμβολαιογράφου

ενώ ο ίδιος και η σύζυγός του διαμένουν σε ακίνητο στην οδό στην ιδιοκτησίας του πεθερού του, το οποίο επίσης τους έχει παραχωρηθεί άνευ ανταλλάγματος. Έχει δε περαιτέρω, την πλήρη κυριότητα α) διαμερίσματος πρώτου ορόφου 73,81 τ.μ. (αντικειμενικής αξίας 14.828,43 ευρώ), β) οικοπέδου 570,62 τ.μ. (αντικειμενικής αξίας 22.938,92 ευρώ) και γ) οικοπέδου 62,83 τ.μ. (αντικειμενικής αξίας 3.141,50 ευρώ) που βρίσκονται στη θέση του πρώην Δήμου και νυν του Νομού τα οποία απέκτησε δυνάμει του με αριθμό υμβολαίου γονικής παροχής ακινήτων της Συμβολαιογράφου , που έχει νόμιμα μεταγραφεί στο Υποθηκοφυλακείο και δ) αγροτεμαχίου 2.392 τ.μ. με 42 ελαιόδεντρα που βρίσκεται στη θέση στον του

✓

„, το οποίο απέκτησε δυνάμει του με αριθμού 1113/8.5.2008 συμβολαίου γονικής παροχής της Συμβολαιογράφου

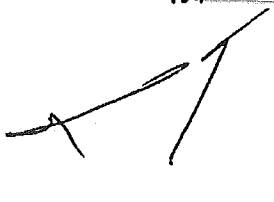
, που έχει νόμιμα μεταγραφεί στο Υποθηκοφυλακείο ενώ τέλος είναι κύριος του με αριθμό κυκλοφορίας ΙΜΥ 4868 αυτοκινήτου, 1600 κ.εκ., μάρκας που πρωτοκυκλοφόρησε το έτος 2011.

Σε χρόνο προγενέστερο του έτους της κατάθεσης της αίτησης, είχε αναλάβει τα παρακάτω χρέη για τα οποία δφείλε έως τον Οκτώβριο του 2012: 1) στην Εθνική Τράπεζα το ποσό των 86.482,67 ευρώ από σύμβαση στεγαστικού δανείου, το οποίο είναι εξασφαλισμένο με προσημείωση υποθήκης, 2) στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο Α.Τ.Ε. το ποσό των 19.054,93 ευρώ, από καταναλωτικό δάνειο, 3) στη EUROBANK ERGASIAS το ποσό των 15.076,82 ευρώ από σύμβαση καταναλωτικού δανείου, 4) στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων το ποσό των 16.215,77 ευρώ από επιακευαστικό δάνειο (έως τον Νοέμβριο του 2012) και 5) στην Τράπεζα Κύπρου το ποσό των 7.856,79 από σύμβαση καταναλωτικού δανείου (έως τον Νοέμβριο του 2012) ενεχόμενος ως εγγυητής αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τη σύζυγό του. Το στεγαστικό δάνειο από την Εθνική Τράπεζα για το οποίο αφείλει και το μεγαλύτερο ποσό, το έλαβε το έτος 2009. Όλα τα ανωτέρω έγιναν δεκτά και από την εκκαλουμένη, ενώ όπως συνάγεται από το δικόγραφο της έωςτης, δεν άμφισβητούνται ούτε από το εκκαλόν. Όπως διαπιστώνεται από τον έλεγχο του φακέλου της δικογραφίας, από τα έγγραφα τα οποία προσκόμισε ο αιτών – εφεσίβλητος κατά τη συζήτηση σε πρώτο βαθμό της αίτησης το 2018 αλλά και ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, συνάγονται όλα τα αναγκαία οικονομικά στοιχεία, τα οποία αφορούσαν τα εισοδήματά του και εν γένει τα οικονομικά του στοιχεία τόσο για το προ της αίτησης διάστημα, όσο και για το μετέπειτα διάστημα έως και σήμερα. Όπως προκύπτει δε, υπήρξε μεγάλη μείωση των εισοδημάτων του (αλλά και των οικογενειακών εισοδημάτων στο σύνολο) ιδίως μετά το 2011 και πολύ περισσότερο μετά την κατάθεση της αίτησης. Με βάση επομένως τα ανωτέρω προκύπτει ότι ενόψει της μείωσης των καθαρών μηνιαίων εισοδημάτων του, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών του προς

τις δανειστριες τράπεζες, είχε περιέλθει σε αδυναμία να τις καλύπτει, η οποία αδυναμία, τα επόμενα χρόνια, δεν καλύφθηκε αλλά αντίθετα κατέστη μόνιμη, καθιστάμενη ως εκ τούτου αναγκαία την ρύθμιση των οφειλών του προς τους δανειστές του και την υπαγωγή του αιτούντος - οφειλέτη στο νόμο 3869/2010. Ενώ η ύπαρξη περιουσιακών στοιχείων ρευστοποιήσιμων, ικανών ακόμα και να οδηγήσουν σε ικανοποίηση ικανού μέρους των οφειλών των πιστωτών, δεν είναι σε θέση να ανατρέψει τον χαρακτηρισμό της μόνιμης αδυναμίας πληρωμών, σύμφωνα και με όσα αναλυτικά εκτέθηκαν στην προηγηθείσα μείζονα σκέψη, επομένως τα όσα ισχυρίζεται το εκκαλόν με τον υπό κρίση πρώτο λόγο έφεσης τυγχάνουν αβάσιμα και ως εκ τούτου απορριπτέα.

Με τον δεύτερο λόγο έφεσης, το εκκαλόν ισχυρίζεται ότι εσφαλμένα η εκκαλουμένη απόφαση δεν έκανε δεκτή την ένσταση περί δόλιας περιέλευσης του αιτούντος στην κατάσταση της μόνιμης αδυναμίας πληρωμών, καθώς στην προκείμενη περίπτωση, αποδείχθηκε ότι συντρέχει προφανής δόλος στο πρόσωπο του αιτούντος και ήδη εφεσίβλητου, ο οποίος συνίσταται στην από μέρους του ανάληψη της ευθύνης για αποπληρωμή χρέους συνολικού ύψους 144.686,98 ευρώ, αν και τα εισοδήματά του ήταν μικρά, επομένως έλαβε δάνεια από τολλά πιστωτικά ιδρύματα, χωρίς να έχει τη σχετική οικονομική δυνατότητα για ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις που θα αντιμετώπιζε, ενώ από κανένα στοιχείο δεν προέκυπτε ότι ήταν σε θέση, δταν ανέλαβε τις δανειακές υποχρεώσεις προς όλους τους πιστωτές του, να εξυπηρετεί το σύνολο αυτών, καθώς δεν είχε την απαραίτητη ρευστότητα να καλύπτει το σύνολο των δόσεων των δανείων του, ενώ δεν αποδείχθηκε ούτε η ανάγκη του να προσφύγει στα εν λόγω δάνεια.

Πλην όμως και ο σχετικός λόγος έφεσης, τυγχάνει αβάσιμος. Από τα στοιχεία που ήδη αναφέρθηκαν, δεν μπορεί να γίνει λόγος για υπαίτια περιέλευση σε αδυναμία πληρωμής των δανειακών του υποχρεώσεων, λόγο αφενός μεν του χρόνου λήψης του στεγαστικού δανείου (2009), το οποίο και αποτελεί το μεγαλύτερο μέρος των οφειλών του – παρά τα όσα αντίθετα ισχυρίζεται το εκκαλόν - και το οποίο αρχικά κατάφερνε να εξυπηρετεί, αφετέρου δε λόγο της μείωσης των αποδοχών του, ένεκα και της συνταξιοδότησής του λόγω του

13^η σελίδα της υπ' αρ. 2975/2022 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Εφέσεις)

προβλήματος αναπτηρίας, της αύξησης των αναγκών του έκτοτε, αλλά και ως απότοκο της οικονομικής κρίσης, η οποία ήδη από το 2010 είχε εμφανιστεί, ενώ δεν προέκυψε ότι προέβη σε δανεισμό για να αυξήσει τις καθαναλωτικές του δυνάμεις. Κατά συνέπεια ο σχετικός ισχυρισμός του εκκαλούντος τυγχάνει αβάσιμος. Μετά ταύτα και μη υφιστάμενου άλλου λόγου έφεσης ή ε τον οποίο να πλήρεται η προσβαλλόμενη απόφαση, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλούμενη απόφασή του έκρινε ότι συντρέχουν σε πρόσωπο του αιτούντος οι προϋποθέσεις για την υπαγωγή του στη ρύθμιση του Ν. 3869/2010 και όρισε όσα αναφέρονται στο διατακτικό της, ορθά το νόμο εφάρμοσε και τις αποδείξεις εκτίμησε, με συμπλήρωση της αιτιολογίας του από το παρόν Δικαστήριο, κατ' άρθρο 534 του Κ.Πολ.Δ. και επομένως η έφεση με την οποία το εκκαλόν υποστηρίζει τα αντίθετα, θα πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμη. Δικαστικά έξοδα δεν θα επιβληθούν, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 8 παρ. 6 του ν. 3869/2010, η οποία τυγχάνει εφαρμογής και στη δευτεροβάθμια δίκη.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην των 2^{ης}, 3^{ης}, 4^{ης} και 5^{ης} των εφεσιβλήτων και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την έφεση κατά το τυπικό της μέρος.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ αυτή στην ουσία της.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, την 22 Μαρτίου 2022, χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

2